

om, i alt Fald var det Tilfældet i 1920, jeg har ikke haft Lejlighed til at se de sidste Vurderinger med Hensyn til Grupperingerne efter Værdi —, vilde Ejerne i Virkeligheden blive fuldstændig fritaget for Skat paa den Jord, de besidder. Derfor kan det ikke blive rationelt, selv om man vil gaa til det, som det konservative Folkeparti har stillet i Udsigt at ville være med til, nemlig at forhøje det 2 800 Kr.s Fradrag til et Fradrag paa ca. 4 000 Kr. Man kan, som sagt, ikke faa nogen rationel Beskatning her, medmindre man gaar den samme Vej, som man gik i 1922, da man ordnede hele Spørgsmaalet om Ejendomsskat til Staten.

Jeg mener, at dette Princip: lige Skat paa lige Jord, som jo i særlig Grad er kommet til Orde i de Resolutioner, som de mindre Landejendomsbesiddere har vedtaget paa deres Møder, skal vi netop anerkende, thi som det ogsaa blev nævnt af den sidste ærede Taler, det ærede Medlem Hr. Vanggaard, er det jo en i bedste Forstand god konservativ Tale, at man vil have lige Skat paa lige Jord, ingen Forret for nogen, men lige Ret eller, rettere sagt, lige Pligt til at betale pr. Arealenhed, hvad enten man har de faa Tønder Land, eller man har de store Arealer. Det synes jeg, man skulde anerkende, det vil jeg i hvert Fald for mit Vedkommende gøre. Og hvis vi kan faa dette Princip gennemført paa en praktisk Maade ved den kommunale Ejendomsbeskatning, tror jeg, at man netop tager Grunden bort fra den Agitation, vi hidtil har været saa vant til i dette Spørgsmaal, hele denne Tale om den stærke Jordbeskatning ude i Kommunerne, thi saa er vi alle paa samme Linie, og i det Øjeblik, der bliver Tale om en Forhøjelse, rammer denne saavel Husmanden med de 10 Tønder Land, som den rammer ham med de hundrede eller flere Hundrede Tønder Land, rammer dem forholdsvis paa samme Maade.

Nu hører man imidlertid og ikke mindst fra konservativ Side, men der er jo ogsaa enkelte andre Talere, der har været inde paa det, at det i og for sig ikke er det, der her er Tale om, man viger tilbage for, men man nærer Frygt for, hvad der eventuelt kan ske, man ser med Angst og Bæven ud i Fremtiden og maler Skræmmebilleder for os, der viser, hvad der kan ske om 10—20—30 Aar, eller hvor langt man nu tænker ud i Tiden. Jeg synes, det er splittergalt at fremkomme med saadanne Betragtninger over, hvad der eventuelt kan

ske ud i Fremtiden. Der er jo ingen, der ved, hvad der kan ske, og jeg synes, at den Opgave, vi har her i Rigsdagen i Aaret 1925, det er at gennemføre paa alle Omraader, altsaa ogsaa paa det Omraade, vi her har med at gøre, hvad vi nu anser for at være ret og rigtigt; hvorledes Udviklingen vil komme til at gaa, hvad der vil ske om 10—20—30 Aar, tror jeg ikke, vi skal beskæftige os med. Endvidere vil jeg sige, at man har jo dog den ene Gang efter den anden set, at man af Hensyn til, hvad der mulig en Gang kunde ske, veg tilbage for at gøre det, der var ret og rigtigt, og at man netop derved har bidraget til at fremkalde de yderliggaaende Standpunkter.

Dette synes jeg, man skulde overveje indenfor det konservative Folkeparti. Jeg mener i hvert Fald, at et liberalt Parti som Venstre, som jeg altsaa staar som Medlem af, har Pligt til netop her at være med til at gennemføre noget ret og rigtigt og faa hele dette Spørgsmaal løst paa en praktisk og forstandig Maade, saa at vi ikke gennemfører blot en Jordbeskatning, men ogsaa faar en Bygningssskyld; og der gælder det netop om for det kommende Udvalg, for at Forskydningen fra een Gruppe Kommuner til en anden ikke skal blive for stor, at finde det rigtige Tal, der skal fradrages i Bygningsværdien, og jeg tror, det uden stor Vanskelighed vil kunne lade sig gøre.

Om Lovforslaget i sin Helhed og det Princip, det er bygget over, vil jeg sige, at for Venstres Vedkommende er Terningerne kastet. Naar vi efter nøje Overvejelse gennemførte Ejendomsbeskatningen til Staten i 1922 — jeg siger med Villie: efter nøje Overvejelse —, og efter at vi efter 1922 gennem Indenrigsminister Kragh har forbedret en Lovgivning angaaende den kommunale Ejendomsbeskatning nogenlunde i Overensstemmelse med det, vi gennemførte i 1922 angaaende Ejendomsbeskatningen til Staten — vi skal naturligvis ikke have en slavisk Afskrift af Loven af 1922, men det samme Princip maa vi have gennemført —, forstaar jeg ikke, at man overhovedet kan tænke sig at stemme for en kommunal Ejendomsbeskatning, der rummer et ganske andet Princip. Derfor er det min fulde og faste Overbevisning, at man ogsaa fra Venstres Side vil holde sig paa den Linie, som prægede Loven af 1922, og gennemføre en kommunal Beskatning efter samme Princip. Det er særdeles betydningsfuldt, at vi nu har faaet et fast og sikkert